

**TEJ -
FOGAK**

A CUKISÁG MEGTÉVESZTŐ IS LEHET

ZOJE STAGE

GABO

H A N N A

LEHET, HOGY A GÉPEK látják a szavakat, amelyeket ki sem mondott. Lehet, hogy ott világítanak a csontjaiban. Lehet, hogy ha a fehér köpenyes emberek felnagyítanak a képeket, meglátnák a gondolatait, kísérteties koponyáján úgy rajzolódna ki, mint hegyek és vasútvonalak a térképen. Hanna tudta, hogy kutya baja. De anyuci azt akarta, hogy nézzék meg. Még egyszer.

A kórház alagsori helyisége tűk fenyegetésétől volt terhes, és úgy bűzlött, mint a méreggel töltött citromos cukorka. Kicsi korában félt a géptől. Most, hétéves fejjel megjárt szotta az asztronautát. Az űrhajó pittyegve forgott, ő pedig leolvasta a koordinátákat, újraellenőrizte az útirányt. A kerek ablakon túl az aprócska Föld kihátrált a látómezőből, aztán a pislákoló csillagokkal együtt már tova is száguldott a sötétségben. Soha senki nem éri utol. Elmosolyodott.

– Maradj nyugton, légy szíves. Mindjárt végzünk... remekül csinálod.

A repülésvezető a monitorján figyelte őt. Az összes földi irányítót gyűlölte, a fehér köpenyűkkel, a mézesmázos hangjukkal, a homlokráncolásba gyűrődő gyurmamosolyukkal együtt. Mind egyformák. Hazugok.

Hanna megtartotta magának a szavait, mert erőt adott neki. Odabent megőrizték tisztaságukat. Anyucit és a többi felnőttet viszont árgus szemekkel fürkészte. Az ő szavaik döglött bogarakként potyogtak ki a szájukon. A ritka kivétel, mint apuci is, pillangókban beszélt, az ő színpompás suttogásától a lélegzete is elállt. Odabent egymást kergető, pattogó, elő-előtörő felkiáltások egész kis kaleidoszkópja örvénylett, teli csodákkal és kérdőjelekkel. Minták kavargtak, és ő minden egyes titkos zsebbe kincset rejtett, részben elorzottat, részben találtat. Kislány korában megpróbálta kifejezni azt, ami benne volt. De a szavak üveggolyókként buktak elő. Értelmetlenül. Gügyögve. Még a saját fülének is kiábrándítóan. Pedig gyakorolta is, a szobája magányában, de a bogarak egyre csak potyogtak a szájából, ijesztő eleve séggel, és szétszaladtak a bőrén meg az ágyneműjén. Odébb pöckölte őket. Nézte, ahogy a csukott ajtaja alatt eliszkolnak.

A szavak, az örökké megbízhatatlan szavak senkinek sem voltak a barátai.

Ám ha őszinte akart lenni, volt még egy oka – hasznot húzott belőle. Az anyját megőriztette a némasága. Szegény anyuci a kétségbeesés hosszú évei alatt nagyon is világossá tette, milyen rettentően szeretné, ha megszólalna. Rimánkodott neki.

– Kérlek, babám! Ma-ma? Ma-ma?

Apuci viszont sosem rimánkodott, ő nem zavartatta magát. A szeme kigyúlt, ha őt a kezébe vette, mintha valami szupernóvát látna. Egyedül ő látta őt olyannak, amilyen volt, így aztán neki mosolygott, és meg is kapta érte a jutalmat: puszikat és csiklandozást.

– Oké, meg is vagyunk – mondta a repülésvezető.

A földi irányítók megnyomtak egy gombot, mire a feje kicsusszant a gép óriási csövéből. Az űrhajó visszazuhan a Földre, ahol egyszeriben a rondaság kráterében találta magát. A hájpacnik is előbújtak – az egyik néni a kezét nyújtotta, hogy visszavigye őt anyucihoz, mintha ez valamiféle jutalom lenne.

– Nagyon ügyes voltál!

Micsoda egy hazugság. Ő semmi egyebet nem tett, csak túl korán tért vissza a Földre. Nyugton maradni gyerekjáték volt, a szótlanság pedig az ő természetes állapota. Hagyta, hogy a nő kézen fogja, pedig nem is akart visszamenni a rosszkedvű anyucihoz, egy másik fullasztó helyiségbe. Ő inkább a kórház végtelen folyosóin indult volna felfedezőútra. Azt játszotta, hogy egy óriási sárkány beleiben járkal. És amikor majd dühödt lángokat kezd okádni, azok katapultálják őt egy másik világba. Abba, ahová tartozik, ahol derék szablyájával keresztülszágulldhat egy sűrű, sötét erdőn, csatakiáltásával magához szólítva a többieket. A kegyencei pedig az ő vezetésével majd rohamra indulnak a nyomában. Suhintás, reccsenés, hörgés és döfés. Vért fog kóstolni a kardja.

S U Z E T T E

HÁTUL, AHOL A VIZSGÁLAT közben összekócolódott, lesimította Hanna haját.

– Na, látod, nem is olyan vészes. Most majd meglátjuk, mit mond az orvos. – Kényszeredett mosolyától rángatózni kezdett a szeme. Mutatóujjával megnyomkodta a sarkát. Rémület karmolászta a bőre alatt, apró hasítékokat ejtve lelki egyensúlyán. Orvosi rendelők, kórházépületek: a kínzás intézményei. Súlyos kőtáblaként neheztedek rá. Hanna a szék karfájára könyökölve ült, fejét a kezére támasztva, magába mélyedten, kifejezéstelen arccal, amilyené a tévé előtt szokott válni. Suzette a bekeretezett fényképre pillantott, amely lánya figyelmét magára vonta. Vizenyős színű négyzetek. Hanna szemének mozgásából megpróbálta megtippelni, vajon azt számolja-e, hogy hány négyzet van összesen, vagy a hasonló színárnyalatok szerint szortírozza őket. Hanna úgy tett, mint aki tudomást sem vesz a mellette ülő Suzette-ről, ő pedig a szokásos szemrehányást olvasta ki abból, hogy Hanna nem hajlandó ránézni. Ennyi év után már nem tartotta számon a pillanatokat, amelyekért büntetésbe került.

Lehet, hogy Hanna még mindig haragszik rá azért, mert elfogyott a banán. Két öklével az asztalra csapott, és a csu-

pasz müzlistáljára meredt. De az is lehet, hogy valami előző esti, múlt heti vagy hónapi vélt inzultust nem tudott neki megbocsátani. Hanna nem tudta, Suzette ellenezte, hogy becipeljék őt egy újabb CT-vizsgálatra – egyetlen röntgenbesugárzás 500-szorosára –, de aztán mégis engedett Alex kívánságának. A férje aggodalmai továbbra is abban a gyakorlatias megfontolásban gyökereztek, hogy valami esetleg mégiscsak fizikailag akadályozza a lánya verbális fejlődését. A férfi nem értette azt, amit az asszony, az pedig soha nem tudta neki elmondani, hogy mi is a baj valójában – hogy ez az egész egy tévedés: nem tud anyaként viselkedni; miért tűnt ez bármikor is jó ötletnek? Úgyhogy inkább ő is beszállt. Hát persze hogy újra megvizsgáltatja Hannát. Hát persze hogy tudniuk kell róla, ha valami fiziológiailag nem stimmel.

Szemügyre vette a lányát. Annyira hasonlítanak egymásra. A koromsötét haja. Azok a nagy, barna szemek. Bárcsak Alex szőkeségéből is örökölt volna valamennyit! Szép ruhát adott Hannára, vadonatúj térdzoknival és pántos cipővel. Suzette selyem ingruhát viselt, övvel lazán összefogva, hogy az alakját kiemelje, és olyan cipőt, amely egy vagonba került. Tudta ő, hogy mindkettejük részéről butaság így kiöltözni egy orvosi vizsgálatra, de félt az olyan szituációktól, amelyekben megítélhették az anyaságát, és így azt legalább senki nem állíthatta, hogy a gyermeke elhanyagolt vagy beteges külsejű. Máskülönben meg Suzette-nek vajmi kevés lehetősége adódott arra, hogy a finomabb ruháit hordja, hiszen egész álló nap otthon kuksolt Hannával. Annak idején Alex irodai partijaira még kiöltözött, és imádta, ahogy a férfi kéjvágyó pillantása mindenhová elkísérte, miközben ő bort szopogatva cseverészett, élvezve a többi felnőtt ritka

társaságát. De soha egyik bébiszitter sem jött el újra, és végül feladták a dolgot. Alex ugyan tapintatosan megritkította és lerövidítette az összejöveteleket, de akkor is. Hiányzott neki az a magától értetődő természetesség, amelyben Fionával, Sashával és Ngozival valaha része volt. Sosem kérdezte meg Alextől, hogy beszél-e róla a munkahelyén, vagy mindenki úgy tesz, mintha ő már nem is létezne.

Idegességében, hogy vajon mit mond majd az orvos – hogy fogja esetleg őt kritizálni –, izgatott ritmust vert Hanna karján. A lány elhúzta előle, és mivel a színes, szögletes fénykép továbbra is megigézte, leeresztette az állát. Suzette minden egyes testrészét túlságosan mereven tartotta – a keresztbe vetett lábát, a feszült vállát, az ökölbe szorított kezét. Hasának lágy része ettől tiltakozásképpen panaszosan nyöszörögve megcsavarodott, mire szétnyitotta az ujjait, és megpróbált ellazulni. Nyolc hete, A Műtét óta ez volt az első nagy kirándulása. Ezúttal laparoszkóposan végezték, így a gyógyulás felületi része gyorsabban zajlott, ő mégis arra kérte az orvost, hogy ott helyben ápolja le a borzalmas sebhelyet.

Mindig is zavarta a sebhely formátlan kanyonja, amely rézsút hathüvelyknyi mély, reszketeg vonalat húzott a köldöke jobb oldalán. Alex kötötte az ebet a karóhoz, hogy ez hozzátartozik a szépségéhez, az erejéhez. A túlélés nyoma, a tinédzserkorában elviselt szenvedése. Kellott is neki emlékeztető azokra a magányos, undorító évekre, a benne rejtőző ellenségre vagy a tulajdon anyja halálos közömbösségére. A helyzet úgy állt, hogy az az első műtét tizenhét éves korában olyan félelmet ültetett el benne, hogy mindaddig visszautasította Dr. Stefanski újabb kimetszésre vonatkozó javaslatát, amíg fenn nem állt a veszélye annak, hogy per-

forálódnak a belei. A szűkület kezdetben csak enyhe fájdalmat okozott, mire lecsökkentette az étrendjében a rostanyagokat. Arra számított, hogy a drasztikus gyógyszeres kezelés – egy injekcióval beadható biológiai terápiás szer révén – majd megszünteti a Crohn-betegség legsúlyosabb tüneteit. És így is lett. De ahogy a gyulladás elmúlt, a bélben lévő elkeskenyedés körül hegszövetek alakultak ki.

– Ne vegyen ki túl sokat! – gyözködte a sebészt, mint ha az kirabolni készült volna őt, nem pedig az egészségét helyreállítani.

Alex megcsókolta a kifehéredett bütyköket a kezén.

– Minden rendben lesz, älskling, sokkal jobban fogod magad érezni, és sokkal többet fogsz tudni enni.

Igen, indokolt felvetések. Csak ne félne olyan vigasztalhatatlanul attól, hogy ha nagyon sok vékonybélétől fosztják meg, akkor attól az elidegeníthetetlen jogától is megfosztják, hogy vécébe szarjon, mint a normális emberek. Másoknál ez mindennapos – ileosztómával és hasukhoz erősített zacskóval élnek. Ő viszont nem tudna. Nem tudna. Már a puszta gondolatától is elkezdte rázni a fejét, amíg Hanna össze nem rándult, és olyan mogorva, szúrós szemmel nézett rá, mintha máris bebüdösítette volna a helyiséget.

Suzette újra erőt vett magán, annyira legalábbis, hogy ezt a lánya is észrevegye. De elméje sötétjében folyt tovább a színjáték, a műtétje óta eltelt hetekben immunis lévén a csak valamelyest is vigasztalóbb kikapcsolódási formákra.

Mi van, ha megint sipolya lesz?

Ez az, ami azóta kísérti nap mint nap, hogy a beavatkozás ütemezésébe beleegyezett. Legutóbb nagyjából hat héttel a sürgősségi kimetszés után alakult ki. Egy nap arra ébredt, hogy úgy érzi magát, mintha egy téglán aludt volna,

csakhogy a dudor a tulajdon pocakjában volt, egy lavórnyi szennyvíz, amelyet muszáj volt lecsapolni. Most már nyolc hét telt el A Műtét óta, úgyhogy talán csökkent a veszély. Alex a maga szokásos „nem lehet mindent egyszerre” közhelyeivel jött. Dr. Stefanski azt mondta, nem, nem, folytasd csak az injekciózást, a gyulladáshoz markerei alacsonyok. Gondolataiban azonban a színpad mögött ott ólálkodott a nedvedző trutyi meg a szar, és mi van, ha Alexnek is el kell játszania a szerepet, amelyet az anyja játszott, a pesztráét, aki az összemocskolt zacskót cserélgeti egy soha be nem gyógyuló sebben...

Gondolatait a vizsgáló ajtaján felhangzó szapora kopogtatás űzte el. Néha egy orvos jelenlétében csak még tovább súlyosbodott a traumája, de ez most Hanna miatt jött, nem miatta. Ő pedig jó anyaként volt jelen, aggódó anyaként, ellentétben a sajátjával. Tenyerét bizsergő hasára szorította, és mosolyt erőltetett magára, miközben az új orvos bevizsgálta, őszebben, mint a legutóbbi. Szemöldöke nyírásra szorult, és Suzette-nek nehezebbé esett tartani vele a szemkontaktust, annyira kilátszott az orrszőre.

– Mrs. Jensen. – Kezet rázott vele.

Ő is úgy ejtette a nevét, ahogy mindenki más, helytelenül. Ez őt nem zavarta annyira, mint a svéd születésű Alexet, aki még az Egyesült Államokban eltöltött tizenkilenc év után sem tudta elfogadni, hogy az amerikaiak szájából egy *J* soha nem fog úgy hangzani, mint egy *Y*. Az orvos leült a támlátlan görgős székre, és a számítógépen behívta Hanna leleteit.

– Semmi változás ahhoz a felvételhez képest, amelyet... Mikor is csináltak? Két és fél éve? Se a koponya, se az állkapocs, se a torok, se a száj nem mutat rendellenességet...

vizsgálat alapján sem, és a felvételen sem. Úgyhogy ez remek, igaz? Hanna egészséges kislány. – Hanna elfordított feje felé mosolygott.

– Szóval... Nincs semmi...? – Igyekezett nem olyan csalódott hangon megszólalni, mint amilyennek érezte magát. – Már az első osztályt kéne befejeznie, de még csak iskolába se küldhetjük, ha egyszer nem beszél. Mi nem érezzük úgy, hogy speciális osztályra lenne szüksége... okos kislány, én tanítom őt otthon, és nagyon okos. Tud olvasni, számolni...

– Mrs. Jensen...

– De nem fog neki jót tenni... nem tesz neki jót, ha ennyire elszigeteljük. Nincsenek barátai, a kortársaival nem hajlandó kommunikálni. Mi igyekszünk őt támogatni, bátorítani. Valamit muszáj tennünk, valamit, ami segít neki...

– Ismerek egy kitűnő logopédust, ha Hannának gondjai vannak...

– Logopédussal már próbálkoztunk.

– ...rengeteg minden kivizsgálható. Verbális apraxia, szemantikai pragmatikus nyelvi zavar... – Végiggörgette a kislány online kórlapját, keresett valamit. – Esetleg auditív feldolgozási zavar, habár erre atípusosan viselkedik. Elvégezték már ezeknek a vizsgálatoknak bármelyikét?

– Már minden vizsgálaton túl vagyunk. A hallása remek, izomgyengesége nincs, kognitív zavarai nincsenek. Én már nem is tudom követni a rengeteg vizsgálatot, de ő elviseli őket, mintha szórakozna is rajtuk... de meg nem szólalna.

– Nem? – A doktor szembefordult Suzette-tel.

– Nem. Nem megy neki. Nem is tudom. Ez... Pedig igyekszünk rájönni.

Suzette fészkelődni kezdett, miközben az orvos túlképzett figyelme hol ide, hol oda csapongott kettejük közt. Tudta, hogy mit lát: a lányt, aki beleveszett a saját fejébe; az anyát, ezt a gondosan ápol, de pattanásig feszült szerencsétlenséget.

– Azt mondja, tud írni-olvasni? Úgy tudnak vele kommunikálni?

– A válaszokat beírja a munkafüzeteibe, de ez mintha nem érdekelné. Tudjuk, hogy érti. De amikor arra kérjük, hogy írja le, amit gondol, vagy amit szeretne... bármilyen jellegű tényleges kommunikációra kérjük... Nem, így sem szól hozzánk. – Összefűzött ujjai megfájdultak, és amikor lepillantott rájuk, kissé meglepődött azon, hogy milyen erővel csavargatja őket. Megragadta az erszénye pántját, és inkább azt kezdte el szorongatni. – Zajokat tud kelteni... szóval tudjuk, hogy talán más hangokat is ki tudna adni. Morogni tud. Meg visítani. Dalockákat dúdolni.

– Ha arról van szó, hogy valamit elutasít... *A nem hajlandó* másféle orvost kíván, mint a *nem tud*.

Suzette érezte, hogy elvörösödik, mintha a torkához kapta volna a kezét, hogy kiszorítsa magából a szuszt.

– Én... mi... nem tudjuk, mitévők legyünk. Ez így nem mehet tovább. – Levegő után kapkodott.

A doktor összekulcsolta a kezét, és együtt érző, bár ferde mosolyt villantott rá.

– A viselkedési zavarokat éppolyan nehéz lehet kezelni, mint a fizikaiakat, talán még nehezebb.

Az asszony bólintott.

– Folyton azon tűnődöm... Valamit rosszul csinállok?

– Ez feszültséget okoz egy családban, én megértem. Talán legközelebb megpróbálkozhatnának... tudnék ajánla-

ni egy gyermekpszichológust. Pszichiátert nem ajánlanék, amíg nincs meg a diagnózis. Ők manapság minden további nélkül írogatják a recepteket, vele viszont talán átrághatnák a dolgokat.

– Igen, az jó lenne, köszönöm.

– Majd az önök biztosítóján keresztül küldök beutalót... – Visszafordult a számítógéphez.

Suzette az erszénye pántján lévő csomókat bogozgatta, kissé beleszédült a megkönnyebbülésbe. Hanna füle mögé dugta a lánya egy hajtincset.

– Igyekszem elkerülni a toxikus dolgokat – mondta az orvos görnyedt hátának. – Nem mintha az összes gyógyszer toxikus lenne, de ahogy maga is mondta, a társadalom minden további nélkül bármire talál tablettát, a mellékhatások nem számítanak. De ha ez nem egy fogyatékoság... Valami organikus megoldás, ez jól hangzik. – Hannához fordult. – A végére fogunk járni. Kerítünk valakit, akivel talán szóba állsz.

Hanna rácsapott Suzette matató kezére, és vicsorogva csücsörített. Suzette figyelmeztető pillantást lövellt feléje, majd a doktorra sandított, hogy meggyőződjön róla, semmit sem látott.

Hanna talpra szökkent, a karját keresztbe fonta, és az ajtó elé állt.

– Egy perc, és készen vagyunk. – Suzette úgy intézte, hogy a hangja végtelenül türelmesen csengjen.

A doktor visszapördült az ülökéjén, és elmosolyodott.

– Egy cseppet sem hibáztatlak, ifjú hölgy, ha egyszer egy ilyen verőfényes napon bezárnak ide a rendelőbe. – Vele együtt Suzette is felállt. – A beutalóra néhány napot alighanem várni kell majd, utána viszont már közvetlenül

dr. Yamamotoval tudnak egyeztetni. A doktornő fejlődés-
lélektanra specializált gyermekpszichológus, remekül ért
a gyerkőcök nyelvén, nagyon rutinos. És remélhetőleg
Hanna is megtalálja vele a hangot. Távozáskor az összes
információt kinyomtatják önöknek.

– Nagyon szépen köszönöm.

– Talán még iskolát is tud majd önöknek ajánlani.

– Tökéletes. – A lányára nézett, akinek dühös tekintete
nem érte meglepetésként. Rossz magaviselete révén Hanna
eddig három óvodai kiscsoportból és két nagycsoportból
utáltatta ki magát. Suzette már kezdte azt hinni, hogy ket-
tejük anya-lánya kapcsolata csak akkor fog megjavulni, ha
majd némi távolság lesz köztük – ha Hanna már iskolába
jár. Márpedig Suzette azt szerette volna, hogy megjavuljon
a kapcsolatuk. Már belefáradt az üvöltözésbe, hogy „Hanna,
hagyd abba!”, és talán nem is kellene üvöltöznie, de szám-
talan – apróbb-nagyobb – oka volt rá, amiért meg kellett
tennie. A szobanövények összes levele letépkedve. Minden
egy-egy kilógó cérnaszál kihúzkodva, nem érdekes, mi feslik
fel tőle. Koktéلكeverés narancsléből és körömlakklemosóból.
A házuk üvegfalának labdával való hajigálása. Úgy meredni
rá, hogy közben se pislogni, se moccanni nem hajlandó.
Kihegyezett ceruzák dartsnyilakként való dobálása a szo-
bában keresztül. Hannának kreatív módszerei voltak ön maga
szórakoztatására, amelyek zöme tőrhetetlennek minősült.

Ha egyszer az orvos megerősítette, hogy fizikailag min-
den rendben van, akkor – önnön egészsége és józan eszének
megőrzése érdekében – ideje volt meggyőzni Alexet, hogy
muszáj keresniük Hannának egy iskolát. Másvalakinek
talán majd sikerülni fog az, ami neki nem: megregulálni
a kislányt. A férje felé nem fogalmazhatja meg úgy, hogy

égető szüksége van arra, hogy legyen ideje és tere önmagára, nem állíthatja be úgy, mintha ez az egész csak róla szólna. A férfi jelenlétében Hanna egész aranyosan viselkedett, és Alex gyakran bolondozást látott abban, amiben ő gonoszkodást, a provokatívabb bohóckodásait pedig az intelligenciának tudta be. Folyton elsiklott önnön képmutatása fölött, mindazon dolgok fölött, amelyeket normálisként állított be, miközben a kislány koraérettségén ujjongott. Tehát így fog érvelni: a tehetséges Hanna unatkozik, több ingerre van szüksége, mint amennyi otthon éri.

Akár így, akár úgy, de nem fogja hagyni, hogy Hanna továbbra is szétzilálja az életét.

Kéz a kézben néma versengést folytattak, hogy melyikük bír erősebben szorítani, miközben kifelé menet Suzette odamosolygott az ápolónőkre.

H A N N A

ANYUCI NÉHA POLIP volt, éles pengével mindegyik kezében. Hanna szemében úgy tetszett igazságosnak, hogy amikor anyuci megsebzti a szívét, vagy azt érezteti vele, hogy ő egy undorító szipirtyó, olyankor neki képesnek kell lennie rá, hogy visszaadja a bántást. Nem tetszett neki, ahogy dr. Hernyó Szemöldök végigtapogatta őt a röntgensugaraival, hogy megpróbálja rájönni, mi baja. Nem tetszett neki, ahogy anyuci beszélt róla, mintha ő egy selejt lenne. Hitvány. Értéktelen. És ami még rosszabb, az egész egy színjáték volt. Anyuci csak valami jó indokot akart találni rá, hogy őt visszaadja. Egyszer már látott tőle ilyet, egy áruházban álltak sorban.

– Ez itt hibás... visszakaphatom a pénzemet?

Tudta, hogy anyuci meg akar tőle szabadulni; folyton ott próbálta hagyni valahol. Az iskola is csak erről szólt, habár Hannának más oka is volt az ellenkezésre. A zajok. A falánk gyerekek. A mindent átható vörös pánik, hogy az embernek nincs saját tere. Négyéves korára már anyuci többi trükkjét is kiismerte, például a bébiszittereket. Elfogadhatatlan dolog volt; anyuci megbukott a vizsgákon, nem tudta bizonyítani anyai szeretetét. És minél többször bukott meg, Hanna annál több alkalmat igyekezett neki kínálni a jóvátételre.

Pedig még kettejük háborús játékainak szabályaiban sem volt mindig biztos. Amikor pedig elkezdte törni a fejét, nem igazán emlékezett rá, hogy melyikük kezdte.

Abha. Ő volt az utolsó gyerekcsősz. Hanna örökké emlékezni fog a nevére, mert az apuci szülőföldjéről való ABBA zenekarra emlékeztette. Apja szívesen énekelte neki a „Dancing Queen” című számot, miközben a karjában tartva pörgette-forgatta és ide-oda ugrabugrált vele. Abha volt a ludas. Hanna már azelőtt majd felrobbant, hogy a lány egyáltalán becsöngetett volna. Ő ki akarta csípni magát, hogy elmenjen a partira, és ott apuci barátai rámosolyogjanak, és szépeket mondjanak neki, amiktől úgy érzi majd magát, mintha buborékokkal lenne teli. Nem pedig otthon maradni, elfeledetten, egy újabb gülüszemű idegennel.

Emlékezett rá, hogy lábujjhegyen beosont anyuci szobájába. Amikor meglátta őt a fürdőszobában, ahogy ott állt a tükör előtt egy olajosan fénylő ruhában, négykézlábra ereszkedett, és átmászott az ágy anyuci felőli oldalára. Nem ez volt Hanna első kémkedő-fogolyszerző küldetése. Ismerte anyuci összes szokását, például azt, hogy mindig felöltözés előtt választotta ki az ékszereit, aztán úgy hagyta ott őket az éjjeliszekrényen heverve, mint valami elveszett kincset. Anyuci egy pár szikrázó kis karika fülbevalót és egy finom láncon fityegő, úszómedence-színű ékkövet tervezett viselni.

Hanna lekapta az éjjeliszekrényről a fülbevalót, és átsurrant vele a szobájába.

Nem volt sok ideje – anyuci úgy festett, mint aki már szinte indulásra kész –, így aztán a fülbevalót bedugta a Mungo hátán lévő kis lyukon. Mungo egy nagyon-nagyon öreg kitömött majom volt, aki imádott segíteni

ezt-azt eldugni Hannának. Gyorsan átöltözött a csillámló le-
vendulaszín ruhájába. Egy icipicit kicsi volt rá, egy ideje már
nem hordta, de ez volt a legdíszesebb darab a szekrényében.

Amikor a szülei hálósobájába visszazökdécselt, anyuci
még mindig a fürdőszobában volt, és a lelógó jégkristályok-
tól csillogó, hóbucka alakú mosdókagylónak dőlve éppen
a szempilláját festette. Hanna bekeringózott, és fodros ru-
haszegélyét fogva párszor megpördült. Még mindig nagyon
csinos ruha volt, még ha vállban egy kissé szűk is.

– Azt hittem, a pizsamádat veszed föl. – Anyuci tükör-
képe torz félszemmel meredt rá.

Hanna szökölt egy kicsit, majd anyucira mutatott. *Gye-
rünk, gyerünk, gyerünk*, hajtogatta magában.

Anyuci visszagyömöszölte a tubusba a kezét, és feléje
fordult. Hanna biztosra vette, hogy észre fogja venni, mi-
lyen remekül fest, annyira káprázatos és felnőtt, és készen
áll a partira. Felvihogott, mert az jutott eszébe, apuci hogy
fogja majd körbevinni, miközben azt mondja, hát nem gyö-
nyörűen mutat az én mókuci lányom?

– Egyszer már megmondtam. És apuci is elmondta reg-
gel. Ez nagyoknak való, nem lesz ott egy gyerek se, és csupa
olyasmit szolgálnak fel, amit te nem eszel, és nem iszol.
És nemsokára le kell feküdnöd. Bármelyik pillanatban itt
lehet a bébiszitter...

Hanna hátrahajtott a fejét, és tiltakozásképpen kot-
kodácsolni kezdett. Amikor anyuci kimasírozott, csillogó
ruhája szegélyét markába szorítva ő is utánasündörgött. Ez
nem igazság. Anyuci egész nap csak ide-oda libegett – ezt
még a parti előtt meg kell csinálnom, anyucinak át kell
öltöznie a partira –, annyira nyilvánvaló volt. Csak úgy
csicssergett, amikor a bébiszitteres céggel egyeztetett, meg

amikor apucit kérdezgette: Nem kérsz valamit? Vegyek még föl valamit? Hanna kénytelen volt egyedül megvacsorázni, miközben anyuci a kis földszinti fürdőszobában állt, és a haját tűzte fel. Anyuci egész nap csak ezt akarta. Hogy ne kelljen rá gondolnia. Hogy itt hagyhassa.

Hanna kinyújtotta a kezét, és hagyta, hogy az ujjbegyei suttogják el a vágyát, finoman, anyuci pucér karján. Ő így szokta mondani azt, hogy „légy szíves”. Könnyek szorították el a torkát.

De elkésett. Anyuci az éjjeliszekrényét bámulta.

– Hol a fülbevalóm? – Miközben a tekintetével még kutakodott, felcsatolta a kis nyakláncot. A ruháját felrángigálva leguggolt, és végigkukucskált a padlón, a kezét is végigfuttatta rajta, hátha láthatatlanná vált a fülbevaló. Amikor anyuci ránézett, a szemük egy szintben volt.

– Te vetted el a fülbevalómat?

Hanna nem mozdult. Még csak nem is pislogott.

– Abban gyémánt van. Drága ajándék volt a... Te vetted el?

Megszólalt a csengő.

Anyuci felállt. Ahogy levegőt vett, ki-be járt a pocija, miközben lebámult rá.

– Hanna, légy szíves. Legutóbb az csak... Az semmit sem ért, de... Kérlek.

Semmi mozgás. Semmi pislogás.

Újra megszólalt a csengő.

Anyuci fújt egyet, és kimasírozott. Hanna a nyomába eredt. Lehet, hogy anyuci kijön a sodrából, és elküldi a bébicsőszet, aztán szétszedi a házat, hogy megtalálja a fülbevalót. Micsoda látvány lenne, ahogy anyuci felfordulást csinál! Hanna pedig majd „megtalálná”, és visszaadná neki.

És anyuci annyira boldog lenne, hogy magával vinné Hannát a partira.

Sötét, fényes ruhájában anyuci úgy mozgott, mint valami törni-zúzni kész hullám, amint éppen leömlik a lépcsőn a bejárati ajtó felé.

– Helló, kösz szépen, hogy eljött... Suzette vagyok, ő Hanna.

– Szia, Hanna, Abha vagyok. – Egyenes fekete haja hirtelen zuhatagban omlott a vállára, ahogy lehajolt, hogy Hanna arcába mosolyogjon.

– Jöjjön be. Még nem beszél...

– Szobatiszta? – kérdezte beljebb lépve Abha.

– Ó, igen.

Hanna úgy bömbölt, mint az oroszlán, amelyik tuskébe lépett. Ez a hülye Abha még megkeserüli, hogy babának nézte; *négyéves*.

Anyuci megmutatta neki a konyhát – szolgálj ki magad –, meg a tévé távkapcsolójának a működését – ha netán meg akarnál nézni valamit.

– Van egy kis tanulnivalóm, ha Hanna már ágyban lesz.

– A Pittre jár? – kérdezte anyuci.

– Igen, harmadéves vagyok.

Hanna az emeletre is követte az idegenvezetést, és közben egyre kiábrándultabb és morgósabb lett. Világos, hogy anyucinak továbbra is az a szándéka, hogy itt hagyja őt a bébiszitterrel, még ha nem találja is meg a gyémánt fülbevalót.

– Hanna esetleg majd egy kicsit balhézni fog, hogy a mi szobánkban akar aludni... más bébiszitterekkel is próbálkozott már vele... pedig tudja, hogy a saját ágyában kell aludnia. – Anyuci felkattintotta a villanyt Hanna szobájá-

ban. – Miután én elmentem, még vagy negyedóráiig nézheti a tévét, aztán fel kell jönnie lefeküdni. Olvashat neki valami könyvet.

– Hanna mintha királykisasszonynak öltözött volna... te egy királykisasszony vagy?

Ez egy partiruha, te agyhalott.

– A párnája alatt van a tiszta pizsamája.

Abha Hanna felé nyújtotta a kezét.

– Akarsz egy kicsit tévézni? Milyen műsorokat szeretsz?

Anyuci vezetésével lementek a földszintre, és közben Hanna *nem* fogta meg Abha kezét.

– Tudja, hogy milyen csatornákat szabad néznie. A mobilszámaink ott vannak a hűtőn...

Hanna előreszaladt, és felugrott a kanapéra. Hallotta, hogy egy kicsit megrepedt a ruha, na és akkor mi van – majd megmutatja apucinak, ő pedig azt fogja mondani, hogy ideje újat venni. Megnyomta a picci gombokat, amelyek a nagy tévét irányították... De anyuci még nem végzett az Abhának szóló mondanójával.

– Ööö, azt kértem az ügynökségtől, hogy olyasvalakit küldjön, aki igazán tapasztalt, mert Hanna – a szoba másik feléből elkapta Hanna pillantását – rakoncátlan tud lenni. Csak biztosra akarok menni, hogy maga tényleg...

– Ne izguljon. Újraélesztésre is ki vagyok képezve, tudom, hogy kell ellátni egy fuldokló gyereket. Egy évig én voltam a dadusa egy kétéves ikerpárnak, nővér vagyok, kishúg vagyok, nagynéni vagyok... egész életemben gyerekek között voltam.

– Rendben van, csak nem szeretném, hogy maga... Meggyűlhet vele a baja, mert nem beszél. Úgyhogy legyen

szíves, hívjon fel, ha a dolgok... Nyugodtan felhívhat bennünket.

– Hívni fogom, ne aggódjon.

– Jó éjt, babám! Légy jó! – Anyuci csókot dobott neki, amely még azelőtt elpárolgott, hogy elért volna hozzá a kanapén. – Miért nem mész, és veszed föl tévészés előtt a pizsamádat? Biztos, hogy nem tudod, hol a fülbevalóm?

Hanna felhangosította a televíziót, de még így is hallotta, amikor anyuci elment, és az ajtó becsapódott mögötte. Abha leült mellé, Hanna pedig alig bírta megállni, hogy meg ne rángassa a hosszú haját. A bébiszitter rámosolygott, de Hanna válaszul csak villámló szemekkel nézett rá. Mígnem a pocijába nyilalló görcs meg nem ajándékozta a legcsodálatosabb ötlettel.

Felpattant, átugrott a kanapé támláján, és rohant föl az emeletre.

– Átöltözöl pizsibe? – kérdezte Abha.

Hanna vigyorogva bólintott, már alig várva, hogy végrehajtsa a tervét.

Mire a szobájába ért, már félig ki is bújt a ruhájából. Ott lehajította a padlóra.

Egy perc múlva már a fürdőszobája küszöbén állt, lábára eresztett bugyival, és elkezdett nyöszörögni. Biztos, ami biztos, egyet-kettőt sikoltott is, ha Abha netán nem hallaná meg a televíziótól.

A megrémült bébiszitter feltámolgott a lépcsőn, Hanna pedig gondoskodott róla, hogy abba ne hagyja a bömbölést, pedig legszívesebben kacagott volna, miközben Abha észlelte a problémát: a pisitócsát meg a kakikupacot, ami a padlón maradt utána.

– Jaj, ne, baleset ért?

Hanna még mindig zokogva bólintott.

– Majd mindent szépen feltakarítunk, semmi baj. – Abha azonban elfintorította az orrát, amiből Hanna tudta, hogy gusztustalan a mocsok. Megérdemli, amiért azt hitte róla, hogy esetleg nem szobatiszta.

Hagyta, hogy Abha letisztogassa és felöltöztesse lefekvéséhez, pedig egyedül is boldogult volna. Egyik lábát a másikra téve a folyosó korlátjának támaszkodott, nem akarta elszalasztani Abha technikáját, amellyel a pisit-kakit feltakarítja. Anyuciról tudta, hogyan csinálná – látta is őt egyszer, amikor neki, kettőkor, indokolt módon nem sikerült idejében eljutnia a bilire. Anyuci az összes mosdókagyló alá dugott kesztyűt meg tisztítószert, de Abha ezt nem tudta.

Abha csípőre tett kézzel állt, és a lehetőségeit mérlegelte.

– A spriccelőket meg a szivacsot a konyhában tartja anyukád?

Hanna bólintott, és beszívta az ajkát, nehogy elvigyorodjon. Még a végén kiderül, hogy nem is lesz ez olyan rossz este. A bébicsősz után lopózkodott, akinek minden mozdulata izgalommal töltötte el.

Abha az összes ezüstös gyűrűjét lehúzta, és a konyhapultra tette őket. Hanna érdeklődését annyira felkeltették, hogy Abhát már szinte észre sem vette. Bólintott, ha kérdezett tőle valamit, és hagyta, hogy a bébiszitter egyedül menjen vissza az emeletre a papírtörlőivel, a kesztyűjével meg a tisztítószereivel.

Négy gyűrű volt ott, a maga módján mind csábító. De végül a legkisebbet választotta, amelynek fonott karikája közepén egy vörös kő volt. Tudta, hogy Abha később azt fogja kérdezni tőle, hogy „mi lett a gyűrűmmel?”, neki pedig nem hiányzott még egy nem-pislogós-nem-mocca-

nós menet, így aztán inkább a lefekvés mellett döntött. De előbb eldugta a távkapcsolót, hogy Abha egész éjjel lármás rajzfilmeket legyen kénytelen nézni.

Mire felért a lépcsőn, a mocsok már eltűnt, Abha pedig négykézláb súrolta a padlót. Hanna ásítózva a szobája felé indult.

– Lefeküdni készülsz?

Na, ja.

– Csak befejezem ezt, és megyek, ágyba duglak.

Mielőtt becsusszant az ágyba, újabb kincset ajánlott fel Mungónak megőrzésre. Hallotta, ahogy a szomszédban Abha a kezét súrolja a zubogó víz alatt. Amikor pár perc múlva bejött, és keze fejét Hanna homlokára tette, az egy kissé még nedves volt.

– Jól érzed magad? – kérdezte. Hanna bólintott. – Helyes. Akarod, hogy mesét olvassak?

Hanna megrázta a fejét. Csak apucitól szerette, ha felolvas neki. De az arcára mutatott, az egyikre, aztán a másikra, hogy Abha adjon neki jóéjtpuszit.

Cupp.

– Szép álmokat!

Cupp.

Amikor Abha újra felült, Hanna megmarkolta egy vastag hajtincset. Olyan erősnek látszott, hogy talán még hintázni is lehetne rajta. Próbaképpen egy kicsit megrángatta.

– Hé!

Abha megpróbálta kiszabadítani a haját, de Hanna nem engedte; mindkét kezével belecsimpaszkodott.

– Mit csinálsz?

Hanna csak bámult rá, arcán elégedett mosollyal.

– Most már föl kell állnom.

Hanna azonban nem engedett a szorításából.

– Hanna... – Abha megpróbálta lefeszegetni az ujjait, de ettől Hanna csak még erősebben szorongatta, amennyire csak bírta. Ismét megrántotta, közelebb húzva a bécicsősz arcát a magáéhoz. Abha egy kicsit mintha kiakadt volna.

– Hagyd abba, ez nem vicces!

Rántás.

– Aú! Hanna!

Hanna egyre csak húzta. Lassan. Közelebb. Tudván tudva, hogy Abha nem tudja úgy elhúzni a fejét, hogy ne fájjon még jobban.

Amikor már összeért az orruk, farkaszemet néztek egymással.

– Megmondom anyádnak.

Hanna megvonta a vállát. Viszont Abhának rossz volt a lehelete. Nem akarta, hogy a bécicsősz örökre a szájába lógjon. Ideje lépni.

Vakk!, ugatott fel Hanna. A saját fülében nagyon autentikusan csengett.

Ahhoz eléggé megijesztette Abhát, hogy hanyatt vesse magát, és felüvöltsön. Könnyek szöktek a szemébe, ahogy egyik kezét a fejbőrére szorította, a másikkal pedig a hajfürtjét ragadta meg.

Hanna felnevetett, és elengedte.

Abha tébolyult pillantást vetett rá. Kirohant a szobából, lekapcsolta a villanyt, és becsukta az ajtót.

Hanna tudta, hogy nem fog újra bejönni, még a hiányzó gyűrűje után érdeklődni sem. Abha valószínűleg mindent el fog mondani anyucinak és apucinak, de ezzel nincs semmi baj. Anyuci majd eltűnődik rajta, hogy ő lopta-e el Abha gyűrűjét, vagy hogy szándékosan kakilt-e a padlóra. Apuci

viszont majd azt mondja, szegény *lilla gumman* nem érzi jól magát idegenek közt.

Amikor Hanna hosszú órákkal később felébredt, sötét és csend honolt a házban. Az est végső bosszúálló tetteként előhalászta az ékszereket Mungo plüsshátából. De jobban meggondolva a dolgot, a gyűrűt visszatette; tetszett neki, egy napon talán majd hordani fogja, ha nagyobb lesz.

Potty! Potty! Két gyémánt fülbevaló, bele a vécébe. Biztos, ami biztos, még gyorsan pisilt is egyet, mielőtt az egészet leöblítette volna. Örökre az emlékezetébe vésődött, ahogy a csillogó csecsebecsék pörgés-forgását figyelte, mielőtt a szökőár magával ragadta őket.

Anyuci soha többé nem tette ki a kincseit az ágya mellé. És másik bébiszittert sem hívott. Hanna az emléktől elvi-gyorodott, de a kocsiban hőség volt, ő pedig megéhezett. Egyik fele legszívesebben visszabújt volna a csőbe, ahol úgy pöröghet körbe-körbe, mint űrhajó a Föld körüli pályán. Időnként nem tudta eldönteni, hol is szeretne lenni. Vala-hol messze a világűrben? Vagy a közelnél is közelebb. Néha azt kívánja, bárcsak emlékezne rá, milyen volt anyuci pocakjában. Akkor még tényleg boldogok voltak mindketten? Amikor alaposan összekeveredett a vérük, és egyazon misztériumon osztoztak?